

DE NACHTBRENGER

Je hebt te diep lief, mijn koning.

Mijn koningin sprak die woorden vaak gedurende de eeuwen die we samen doorbrachten. In het begin met een glimlach, maar later met een frons op haar voorhoofd. Haar blik viel op onze kinderen die door het paleis raasden, hun lichamen transformerend van vlam naar vlees en weer terug, kleine cyclonen van onmogelijke schoonheid.

‘Ik vrees voor je, *Meherya*.’ Haar stem beefde. ‘Ik ben bang voor wat je zult doen als er iets gebeurt met degenen van wie je houdt.’

‘Er gebeurt niets met jullie. Dat zweer ik.’

Ik sprak met de passie en dwaasheid van de jeugd, al was ik natuurlijk niet jong. Zelfs toen niet. Die dag liet het briesje vanaf de rivier haar inktzwarte lokken dansen en straalde zonlicht als vloeibaar goud door de doorzichtige gordijnen voor de ramen. Het gaf onze kinderen een aardsbruine gloed terwijl ze schroeiplekken achterlieten op de stenen vloer en het geluid van hun lach naar ons toe dreef.

Haar angsten lieten haar niet los.

Ik pakte haar handen vast. ‘Ik zou iedereen vernietigen die jullie iets zou durven aandoen.’

‘*Meherya*, nee.’

Ik heb me gedurende de jaren sinds dat moment afgevraagd of ze al vreesde voor wat ik zou worden.

‘Zweer dat je dat nooit zult doen. Jij bent onze *Meherya*. Jouw hart is gemaakt om lief te hebben, om te geven, niet om te nemen. Daarom ben jij koning van de *djinns*. Zweer het.’

Ik legde die dag twee geloften af: om te beschermen, altijd; om lief te hebben, altijd. Binnen een jaar had ik beide verbroken.

De Ster hangt aan de wand van de grot, ver uit de buurt van mense-lijke ogen. Het is een vierpuntige diamant met een smal gat bovenin. Dunne groefjes lopen eroverheen, een herinnering aan de dag dat de Geleerden hem aan stukken hadden geslagen nadat ze mijn volk gevangen hadden gezet. Het metaal glimt ongeduldig, krachtig als de starende blik van een wild beest dat zijn prooi nadert. Zo'n enorme kracht bevat dit wapen... voldoende om een eeuwenoude stad te vernietigen, een eeuwenoud volk. Voldoende om de djinns duizend jaar gevangen te houden. Voldoende om ze te bevrijden.

De Ster ratelt, alsof hij de aanwezigheid van de armband rond mijn pols aanvoelt en naar het ontbrekende stuk smacht. Er trekt een schok door me heen als ik de armband aanbied, die dan wegsijpelt als een zilveren paling om zich weer bij de Ster te voegen. Het gat krimpt.

De vier punten van de Ster lichten op, verlichten de verste hoeken van de gespikkelde granieten grot, veroorzaken een golf van boos gesis van de wezens om me heen. Dan vervaagt de gloed en enkel bleek maanlicht blijft achter. Ghouls ruisen langs mijn enkels.

Meester. Meester.

Daarachter wacht de Demonenheer op mijn bevelen, samen met de ifrietkoningen en -koninginnen van wind en zee, zand en grot, lucht en sneeuw.

Ze kijken zwijgend en behoedzaam toe terwijl ik het perkament in mijn handen bestudeer. Het is zo onopmerkelijk als zand. De woorden erop zijn dat niet. Op mijn wenken nadert de Demonenheer. Hij onderwerpt zich met tegenzin, geïntimideerd door mijn magie, altijd worstelend om van me los te komen, maar ik heb hem nog nodig. De demonen zijn flarden van verloren zielen die door eeuwenoude toverkunst zijn samengevoegd en onopgemerkt kunnen blijven als ze dat willen. Zelfs bij de beruchte Maskers van het Rijk.

Als ik hem het perkament wil overhandigen, hoor ik haar. De stem van mijn koningin is een fluistering, zo zacht als een kaars op een kille avond.

Als je dit doet, dan is er geen weg meer terug. Dan is alle hoop voor jou verloren, Meherya. Denk na.

Ik doe wat ze van me vraagt. Ik denk na. Dan herinner ik me dat ze dood is, weg, en dat dat al duizend jaar zo is. Haar aanwezigheid is

een waanidee. Haar stem is mijn zwakte. Ik reik de Demonenheer de perkamentrol aan.

‘Zorg ervoor dat die bij Bloedklauwier Helene Aquilla komt en bij niemand anders,’ draag ik hem op.

Hij buigt en de ifrietten zweven naar voren.

Ik beveel de luchtifrietten te vertrekken; voor hen heb ik een andere taak. De rest knielt.

‘Lang geleden hebben jullie de Geleerden kennis gegeven die tot de vernietiging van mijn volk en de bovennatuurlijke wereld heeft geleid.’

Een golf van herinnering trekt door hun gelederen.

‘Ik bied jullie verlossing aan. Ga naar onze nieuwe bondgenoten in het zuiden. Help ze begrijpen wat ze op kunnen roepen uit de duisternis. De Graanmaan zal over zes maanden aan de hemel staan. Zorg ervoor dat het lang voor dat moment geregeld is. En jullie...’

De ghouls verdringen zich voor me.

‘... prop je vol. Stel me niet teleur.’

Als ze me allemaal hebben verlaten kijk ik nadenkend naar de Ster en denk aan het verraderlijke djinnmeisje dat hem heeft helpen creëren. In de ogen van een mens zou het wapen wellicht vol belofte lijken te glanzen.

Ik voel enkel haat.

Een gezicht doemt op in mijn geheugen. Laia uit Serra. Ik herinner me de warmte van haar huid onder mijn handen, hoe haar polsen zich achter mijn nek kruisten. De manier waarop ze haar ogen sloot en de goudkleurige welving van haar hals. Ze voelde als de drempel van mijn oude huis als er net verse biezenmatten waren neergelegd. Ze voelde veilig.

Je hield van haar, zegt mijn koningin. En toen heb je haar diep gekwetst.

Mijn verraad van het Geleerdenmeisje zou niet moeten blijven hangen. Ik heb daarvoor honderden anderen verraden. Toch maakt zich een onrust van me meester. Er gebeurde iets onverklaarbaars nadat Laia uit Serra me haar armband had gegeven, nadat ze besepte dat de jongen die ze Keenan had genoemd een verzinsel was. Zoals alle mensen zag ze in mijn ogen de donkerste momenten van haar leven. Maar toen ik in haar ziel keek, tuurde er iets – iemand – terug: mijn koningin, die me door de eeuwen heen aanstaarde.

Ik zag haar afschuw. Haar verdriet om wat er van mij was geworden.

Ik zag haar verdriet om wat onze kinderen en ons volk was aangedaan door de Geleerden.

Bij elk verraad denk ik aan mijn koningin. Dan reis ik duizend jaar terug, naar ieder gevonden mens, gemanipuleerd en geliefd totdat ze me uit vrije wil en met liefde in hun hart hun stukje van de Ster gaven. Keer op keer op keer.

Maar nooit eerder had ik haar in de blik van een ander gezien. Nooit had ik zo scherp het mes van haar teleurstelling gevoeld.

Nog één keer. Nog maar één keer.

Doe dit niet. Alsjeblieft, spreekt mijn koningin.

Ik verdring haar stem. Ik verdring de herinnering aan haar. Ik verwacht niet dat ik haar nog zal horen.

Alles rond deze overval voelt verkeerd. Dat weten Darin en ik allebei, ook al zijn we geen van beiden bereid om het uit te spreken.

Al zegt mijn broer tegenwoordig überhaupt niet veel.

De spookkarren die we volgen komen uiteindelijk tot stilstand nabij een Krijgersdorp. Ik sta op tussen de met sneeuw beladen struiken waar we ons verdekt hadden opgesteld en knik naar Darin. Hij pakt mijn hand vast en knijpt. *Wees voorzichtig.*

Ik reik naar mijn onzichtbaarheid, een gave die onlangs in me is ontwaakt en waar ik nog steeds aan moet wennen. Mijn adem kringelt omhoog in witte wolkjes, als een slang die heen en weer wiegt op een of ander onbegrijpelijk lied. Elders in het Imperium heeft de lente haar bloesem laten ontluiken. Maar zo dicht bij Antium, de hoofdstad, klauwt de kille winter nog ongenadig naar onze gezichten.

Middernacht komt en gaat, en de paar lampen die in het dorp branden flakkeren door de opstekende wind. Als ik door de buitenste ring van de gevangenenkaravaan ben gedrongen, boots ik heel zacht het geluid van een sneeuwuil na, een vogel die vrij veel voorkomt in dit deel van het Imperium.

Terwijl ik naar de spookkarren sluip krijg ik kippenvel. Ik draai me met een ruk om; mijn instinct laat luid en duidelijk van zich horen. De nabije bergkam is verlaten, en de hulsoldaten van de Krijgers die op wacht staan geven geen kik. Er lijkt niets mis te zijn.

Je bent gewoon zenuwachtig, Laia. Zoals altijd.

Darin en ik hebben vanuit ons kamp grenzend aan het Wachtoord, hier iets meer dan dertig kilometer vandaan, zes aanvallen op keizerlijke gevangenenkaravanen gepland en uitgevoerd. Mijn broer heeft nog geen millimeter Serraans staal gesmeed. Ik heb niet gereageerd op de brieven van Araj, de Geleerdenleider die samen met ons uit de

Kauf-gevangenis is ontsnapt. Maar samen met Afya Ara-Nur en haar mannen hebben we de afgelopen twee maanden meer dan vierhonderd Geleerden en Nomaden helpen ontsnappen.

Maar toch, dat is geen garantie dat het bij deze karavaan ook lukt. Want deze karavaan is anders.

In het zwart gehulde silhouetten verlaten de beschutting van de bomen en naderen het kamp. Afya en haar mannen reageren op mijn teken en staan op het punt aan te vallen. Hun aanwezigheid geeft me moed. De Nomadenvrouw die me heeft geholpen Darin uit Kauf te bevrijden is de enige reden dat we van het bestaan van deze spookkarren afweten... en van de gevangene die ze vervoeren.

De instrumentjes om sloten te openen voelen aan als ijsscherven in mijn hand. Zes wagens staan in een halve cirkel, met twee bevoorradingswagens beschermd ertussen. De meeste soldaten houden zich bezig met de paarden en kampvuren. Sneeuw valt in zware vlagen, de vlokken prikken in mijn gezicht als ik bij de eerste wagen kom en aan de slag ga met het slot. De pinnetjes binnenin zijn enigma's voor mijn ijskoude, onhandige handen. *Sneller, Laia.*

Het is stil in de wagen, alsof die leeg is, maar ik weet beter. Al snel verbreekt het gejammer van een kind de stilte. Het geluid wordt snel gesmoord. De gevangenen hebben geleerd dat stilte de enige manier is om leed te voorkomen.

‘Waar is iedereen, verdomme?’ buldert een stem vlak bij mijn oor.

Ik laat bijna mijn instrumenten vallen. Een legionair beent voorbij en een gevoel van paniek komt omhoog. Ik durf niet te ademen. *Wat als hij me ziet? Wat als mijn onzichtbaarheid wegvalt?* Dat is eerder gebeurd, in een grote menigte of als ik aangevallen word.

‘Wek de herbergier.’ De legionair keert zich om naar de hulpsoldaten die snel naar hem toe komen. ‘Zeg dat hij een vat aanbreekt en kamers moet klaarmaken.’

‘De herberg is leeg, meneer. Het dorp is zo te zien verlaten.’

Krijgers verlaten geen dorpen, zelfs niet als het hartje winter is. Tenzij er een plaag is uitgebroken. Maar Afya zou daarvan op de hoogte zijn als dat het geval was.

De reden van hun vertrek is nu niet belangrijk, Laia. Open de sloten.

De hulpsoldaat en de legionair lopen naar de herberg. Zodra ze uit het zicht zijn verdwenen, steek ik mijn instrument in het slot. Het

metaal kreunt, is stroef door de rijp.

Toe nou! Zonder Elias Veturius om de helft van de sloten te openen, moet ik twee keer zo snel werken. Ik heb geen tijd om aan mijn vriend te denken, al kan ik mijn bezorgdheid niet onderdrukken. Zijn aanwezigheid tijdens de aanvallen heeft ervoor gezorgd dat we niet betrappt werden. Hij had gezegd dat hij er zou zijn.

Wat kan er in godesnaam met Elias zijn gebeurd? Hij heeft me nooit eerder teleurgesteld. *Niet wat betreft de overvallen, in elk geval.* Is Shaeva erachter gekomen dat hij Darin en mij stiekem van de blokhut in de Vrije Landen terug door het Wachtoord heeft gebracht? Straft ze hem?

Ik weet weinig over de Zielenvanger. Ze is terughoudend en ik nam aan dat ze me niet aardig vond. Op sommige dagen als Elias uit het Wachtoord tevoorschijn komt om mij en Darin te bezoeken, voel ik dat de djinnvrouw naar ons kijkt en dan voel ik geen haat, alleen maar droefheid. Maar de hemelen weten dat ik geen expert ben op het gebied van heimelijke kwaadwilligheid.

Als het een andere karavaan betrof – of als we een andere gevangene probeerden te bevrijden – dan zou ik geen enkel risico hebben genomen wat betreft Darin, de Nomaden of mezelf. Maar we zijn het Mamie Rila en de rest van de Saif-gevangenen verschuldigd om te proberen ze te bevrijden. Elias' pleegmoeder heeft haar lichaam, haar vrijheid en haar stam opgeofferd zodat ik Darin kon redden. Ik móét haar helpen.

Elias is er niet. Je staat er alleen voor. Aan de slag!

Het slot springt eindelijk open en ik ga naar de volgende wagen. Afya staat maar enkele meters verderop tussen de bomen en ze moet de vertraging wel vervloeken. Hoe langer ik erover doe, hoe groter de kans is dat de Krijgers ons zullen betrappen. Als ik het laatste slot open, geef ik zacht het signaal.

Sjnik. Sjnik. Sjnik. Blaaspijltjes vliegen door de lucht. De Krijgers die op wacht staan vallen geruisloos neer, bewusteloos door het zeldzame gif uit het zuiden dat op de pijltjes is aangebracht. Een zestal Nomaden besluit de soldaten en snijdt ze de keel door.

Ik kijk weg, al hoor ik toch het rijten van vlees, het reutelen van een laatste ademteug. Ik weet dat dit moet gebeuren. Zonder Serraans staal kunnen Afya's mensen de Krijgers niet rechtstreeks het hoofd bieden,

niet zonder dat hun wapens breken. Maar het doden heeft een efficiëntie waar ik het ijskoud van krijg. *Zal ik hier ooit aan wennen?*

Een kleine gestalte doemt met glimmend wapen op uit de schaduw. De complexe tatoeages die aangeven dat ze *zaldara* is, het hoofd van haar stam, gaan schuil onder donkere lange mouwen.

Ik sis zodat Afya Ara-Nur weet waar ik ben.

‘Je hebt wel de tijd genomen.’ Ze kijkt om zich heen, haar zwarte en rode vlechtjes zwieren mee. ‘Waar is Elias in godesnaam? Kan hij nu ook verdwijnen?’

Elias heeft Afya uiteindelijk verteld over het Wachtoord, zijn dood in de Kauf-gevangenis, zijn wederopstanding en zijn afspraak met Shaeva.

De Nomadenvrouw heeft hem die dag voor gek verklaard en is toen mij komen opzoeken. *Vergeet hem nu maar, Laia*, had ze gezegd. *Het is verrekte stom om voor een ooit dode geestspreeker te vallen, het maakt me niet uit hoe knap hij is.*

‘Elias is niet gekomen.’

Afya vloekt in het Sadhees en loopt naar de wagens. Ze legt met zachte stem aan de gevangenen uit dat ze haar mannen moeten volgen en dat ze geen geluid mogen maken.

Geschreeuw en het hoge zoeven van een pijl komen uit de richting van het dorp, op zo’n vijftig meter van waar ik sta. Ik laat Afya achter en sprint naar de huizen. In een donker steegje bij de herberg ontwijken Afya’s strijders een stuk of zes soldaten, inclusief de bevelhebbende legionair. Pijlen en blaaspijltjes zoeven door de lucht, een slim verweer tegen de dodelijke zwaarden van de Krijgers. Ik gooi me in de strijd en ram het gevest van mijn dolk tegen de slaap van een hulpsoldaat. Ik had de moeite niet hoeven nemen. De soldaten zakken al snel op de grond.

Te snel.

Er moeten meer mannen in de buurt zijn, een verborgen krijgsmacht. Of er hangt ergens ongezien een Masker rond.

‘Laia.’

Ik schrik op als ik mijn naam hoor.

Darins goudkleurige huid is met donkere modder besmeurd om zijn aanwezigheid te verbergen. Een kap bedekt het eigenwijze honingkleurige haar dat eindelijk weer is aangegroeid. Als je hem zo ziet zou je nooit weten dat hij zes maanden in de Kauf-gevangenis heeft

overleefd. Maar in zijn hoofd levert mijn broer nog altijd strijd met kwelgeesten. Het zijn die kwelgeesten die voorkomen dat hij Serraans staal maakt.

Hij is er nu bij, denk ik streng. Hij vecht. Hij helpt. De wapens komen wel als hij daar klaar voor is. Ik tik hem op zijn schouder.

‘Mamie is hier niet,’ zegt hij. Zijn stem klinkt schor omdat hij zo weinig spreekt. ‘Ik heb haar pleegzoon Shan gevonden. Hij vertelde dat de soldaten haar uit haar wagen hebben gehaald toen de karavaan stopte voor de nacht.’

‘Ze moet in het dorp zijn. Neem de gevangenen mee. Ik vind haar wel.’

‘Het dorp zou niet verlaten moeten zijn. Dit voelt niet goed. Ga jij maar, dan zoek ik Mamie wel.’

‘Een van jullie moet haar verdomme gaan zoeken.’ Afya duikt achter ons op. ‘Want ik ga dat niet doen, en we moeten de gevangenen hier weg krijgen.’

‘Als er iets misgaat,’ zeg ik, ‘dan kan ik mijn onzichtbaarheid gebruiken om weg te glippen. Ik zie je zo snel mogelijk weer in het kamp.’

Mijn broer trekt zijn wenkbrauwen op en denkt op zijn rustige manier over mijn woorden na. Hij kan zo onverzettelijk zijn als de bergen... net zoals onze moeder dat was.

‘Ik ga waar jij gaat, zus. Elias zou het met me eens zijn. Hij weet...’

‘Als jij zo dik met Elias bent,’ snauw ik, ‘zeg dan maar tegen hem dat hij als hij de volgende keer belooft bij een overval te helpen, ook moet komen opdagen.’

Er verschijnt een korte, scheve glimlach om Darins mond. De glimlach van moeder. ‘Laia, ik weet dat je boos op hem bent, maar hij...’

‘De hemel redde me van de mannen in mijn leven en alle dingen die ze denken te weten. Weggevoerd. Afya heeft je nodig. De gevangenen hebben je nodig. Ga.’

Voor hij met een weerwoord kan komen ren ik het dorp in. Het bestaat uit niet meer dan honderd kleine huizen met rieten daken die doorbuigen onder de sneeuw, en smalle, donkere straten. De wind giert door netjes bijgehouden tuinen en ik struikel bijna over een achtergelaten bezem die in een steeg ligt. De dorpingen zijn zo te zien nog niet zo lang weg, en ze zijn met haast vertrokken.

Ik ga voorzichtig verder, op mijn hoede voor wat er zich in de scha-

duwen schuil kan houden. De verhalen die in kroegen en rond Noma-
denkampvuren worden gefluisterd komen in me op: demonen die de
kelen van Marinense zeelui openrijten met hun klauwen. Geleerden-
families die worden teruggevonden in uitgebrande kampementen in
de Vrije Landen. Aardgeesten – kleine, gevleugelde lastposten – die
wagens verwoesten en vee kwellen.

Dat alles is ongetwijfeld het laffe werk van het wezen dat zich
Keenan noemde.

De Nachtbrenger.

Ik blijf even staan om door het voorraam te gluren van een donker
huis, maar ik zie niets. Als ik naar het volgende huis loop, cirkelt mijn
schuldgevoel geniepig rond in de oceaan van mijn geest, gelokt door
mijn zwakte. *Jij hebt de Nachtbrenger de armband gegeven. Jij bent het
slachtoffer van zijn manipulatie geworden. Hij is een stap dichterbij het
vernietigen van de Geleerden. Als hij de rest van de Ster vindt, dan zal hij
de djinns bevrijden. En wat dan, Laia?*

Maar het zou jaren kunnen duren voordat de Nachtbrenger het
volgende stuk van de Ster vindt, denk ik heel logisch. En misschien zijn
er nog wel meer ontbrekende stukjes. Misschien zijn er wel tientallen
stukjes.

Voor me zie ik een flakkerend licht. Ik zet de Nachtbrenger uit mijn
hoofd en ga naar een huisje aan de noordelijke rand van het dorp. De
deur staat op een kier. Binnen brandt licht. De kier is breed genoeg
om naar binnen te glippen zonder de deur aan te raken. Iemand die
in een hinderlaag ligt zou niets zien.

Eenmaal binnen duurt het even voor mijn zicht zich aanpast. Als
het zover is smoor ik een kreet. Mamie Rila zit vastgebonden op een
stoel, een uitgemergelde schaduw van wie ze vroeger was. Haar don-
kere huid hangt los om haar heen en haar dikke, krullende haar is
afgeschoren.

Ik ga bijna naar haar toe, maar een of ander oerinstinct houdt me
tegen; alarmbellen rinkelen.

Achter me klinkt een zware voetstap.

Geschrokken draai ik me om en er kraakt een houten plank on-
der mijn voeten. Ik zie een veelbetekenende flits vloeibaar zilver
– Masker! – net als er een hand voor mijn mond wordt geslagen en
mijn armen met een ruk achter mijn rug worden getrokken.

3

ELIAS

Het maakt niet uit hoe vaak ik uit het Wachtoord wegglijp, het wordt er nooit makkelijker op. Als ik bij de westelijke boomgrens kom krijg ik een knoop in mijn maag als ik vlakbij een witte flits zie. Een geest. Ik houd een vloek binnen en blijf stokstijf staan. Als die me betrapt op een plek waar ik helemaal niet hoor te zijn, dan zal het hele verrekte Zwarte Woud weten waar ik mee bezig ben. Het blijkt dat geesten gek zijn op roddelen.

Het oponthoud is zwaar irritant. Ik ben al laat; Laia had me meer dan een uur geleden verwacht, en dit is geen overval die ze zal overslaan alleen maar omdat ik er niet ben.

Ik ben er bijna. Ik ren door de verse laag sneeuw naar de grens van het Wachtoord die in de verte glinstert. Voor een leek is die onzichtbaar, maar voor mij en Shaeva is de gloeiende muur zo duidelijk net als wanneer hij van steen zou zijn. Hoewel ik er moeiteloos doorheen kan komen, houdt hij de geesten binnen en nieuwsgierige mensen buiten. Shaeva heeft me maanden toegesproken over hoe belangrijk die muur is.

Ze zal boos op me zijn. Dit is niet de eerste keer dat ik haar heb laten zitten terwijl ik eigenlijk hoor te trainen als Zielenvanger. Hoewel ze een djinn is, heeft Shaeva weinig talent voor het omgaan met stiekeme leerlingen. Ik heb daarentegen veertien jaar lang manieren bedacht om aan de centurio's van Blackcliff te ontkomen. Betrapt worden in Blackcliff betekende een geseling van mijn moeder, de commandant. Shaeva kijkt me meestal alleen maar pissig aan.

'Misschien moet ik anders ook maar met geselingen beginnen.'
Shaeva's stem doorklieft de lucht als een zwaard.

Ik schrik me kapot.

'Zou je dan komen opdagen op de afgesproken plek, Elias, in plaats van je verantwoordelijkheden te ontlopen om de held uit te hangen?'

‘Shaeva! Ik wilde net... eh... Stoom je nu echt?’ Er komen dikke damppluimen van de djinnvrouw af.

‘Iemand...’ zegt ze met een venijnige blik, ‘... is vergeten de was op te hangen. Mijn schone tunieken waren op.’

En aangezien ze een djinn is, zal haar onnatuurlijk hoge lichaamstemperatuur haar gewassen kleding drogen... na een uur of twee van ongetwijfeld onaangename klammigheid. Het is niet verwonderlijk dat ze kijkt alsof ze me het liefst een schop zou geven.

Shaeva trekt aan mijn arm en haar altijd aanwezige djinnwarmte verdrijft de kou die in mijn botten is getrokken. Even later zijn we kilometers van de grens verwijderd. De magie die ze gebruikt om ons zo snel door het Woud te verplaatsen doet me duizelen.

Bij het zien van de roodgloeiende djinngaard kreun ik. Ik háát deze plek. De djinns zitten dan misschien opgesloten in de bomen, maar binnen deze kleine ruimte hebben ze nog steeds macht en die gebruiken ze om elke keer dat ik hier kom in mijn hoofd te kruipen.

Shaeva slaat haar ogen ten hemel, alsof ze een bijzonder irritant jonger broertje voor zich heeft. De Zielenvanger maakt een snel handgebaar.

Als ik mijn arm lostrek, kom ik tot de ontdekking dat ik maar een stap of twee kan zetten. Ze heeft een soort begrenzing om me heen geplaatst. Blijkbaar begint ze eindelijk haar geduld te verliezen als ze nu zover gaat om me gevangen te houden.

Ik probeer mijn kalmte te bewaren... maar dat lukt niet. ‘Dat is een valse truc.’

‘Een die je makkelijk ongedaan zou kunnen maken als je lang genoeg op één plek blijft zodat ik het je kan leren.’ Ze knikt naar de djinngaard, waar geesten tussen de bomen door dwalen. ‘De geest van een kind moet gerustgesteld worden, Elias. Ga. Laat me zien wat je de afgelopen weken hebt geleerd.’

‘Ik zou hier niet moeten zijn.’ Ik duw wild maar vergeefs tegen de begrenzing. ‘Laia, Darin en Mamie hebben me nodig.’

Shaeva leunt tegen een boomstam en kijkt omhoog naar de flarden van de hemel en de sterren die tussen de kale takken door te zien zijn. ‘Nog een uur tot middernacht. De overval is vast al bezig. Laia zal gevaar lopen, net als Darin en Afya. Ga het bos in en help deze geest verder te gaan. Als je dat doet, zal ik de begrenzing laten zakken en

kun je gaan. Of je vrienden kunnen blijven wachten.’

‘Je bent chagrijniger dan normaal,’ zeg ik. ‘Heb je je ontbijt overgeslagen?’

‘Aan de slag!’

Ik vloek zacht en zet me mentaal schrap voor de djinns, me voorstellend dat mijn geest wordt beschermd door een barrière waar ze niet doorheen kunnen komen met hun venijnige gefluister.

Een tel later galmt er een lach door mijn hoofd. Die is gelaagd: stem op stem, spot op spot. De djinns.

Je kunt de geesten niet helpen, domme sterveling. En je kunt Laia uit Serra niet helpen. Ze zal een langzame, pijnlijke dood sterven.

De boosaardigheid van de djinns priemt door mijn zorgvuldig opgebouwde verdediging heen. De wezens spitten door mijn meest duistere gedachten, tonen me beelden van een gebroken, dode Laia tot ik niet meer weet waar de djinngaard eindigt en hun gestoorde visioenen beginnen.

Ik doe mijn ogen dicht. *Dit is niet echt.* Ik doe ze open en zie Helene vermoord onder de dichtstbijzijnde boom liggen, met Darin naast haar. Achter hem ligt Mamie Rila. En wat verderop Shan, mijn pleegbroer. Het doet me denken aan het slagveld vol doden van de Eerste Beproeving zo lang geleden... en toch is dit erger omdat ik had geloofd dat ik het geweld en het lijden achter me had gelaten.

Ik denk aan Shaeva's lessen.

In degaard hebben de djinns de macht om je geest te beheersen. Om je zwakke plekken uit te buiten.

Ik probeer de djinns van me af te schudden, maar ze klampen zich vast. Hun fluisteringen dringen tot me door. Shaeva, die naast me staat, verstijft.

Gegroet, verrader.

Ze vallen terug op een formele benadering als ze tegen de Zielenvanger praten.

Jouw noodlot is nabij. De stank ervan hangt in de lucht.

Shaeva klemt haar kaken op elkaar.

Had ik maar een wapen om ze te laten verstommen. Ze heeft al genoeg aan haar hoofd zonder hun getreiter.

De Zielenvanger heft enkel een hand naar de dichtstbijzijnde djinnboom.

Hoewel ik haar niet de magie van het Wachtoord zie gebruiken, moet ze dat wel hebben gedaan. De djinns vallen stil.

‘Je moet beter je best doen.’ Ze keert zich naar mij toe. ‘De djinns willen dat jij je druk maakt om onbelangrijke details.’

‘Het lot van Laia, Darin en Mamie is niet onbelangrijk.’

‘Hun levens stellen niets voor vergeleken met het verstrijken van de tijd,’ zegt Shaeva. ‘Ik zal hier niet eeuwig zijn, Elias. Je moet leren de geesten vlugger te laten overgaan. Er zijn er te veel.’ Bij het zien van de koppige uitdrukking op mijn gezicht zucht ze. ‘Vertel eens, wat moet je doen als een geest weigert het Wachtoord te verlaten tot zijn dierbaren sterven?’

‘Eh... nou...’

Shaeva kreunt. De uitdrukking op haar gezicht doet me denken aan die op het gezicht van Helene als ik niet op tijd was voor de les.

‘En wat doe je als er honderden geesten tegelijk gillen om gehoord te worden?’ vraagt Shaeva. ‘Wat doe je met een ziel die tijdens zijn leven verschrikkelijke dingen heeft gedaan maar geen berouw toont? Weet je waarom er zo weinig Nomadengeesten zijn? Weet je wat er zal gebeuren als je de geesten niet snel genoeg laat overgaan?’

‘Nu je het erover hebt...’ zeg ik. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. ‘Wat gebeurt er eigenlijk als...’

‘Als je de geesten niet de oversteek laat maken, dan betekent het dat je als Zielenvanger hebt gefaald. Het betekent het einde van de wereld van de mensen zoals jij die kent. Hoop maar dat je die dag nooit zult meemaken.’ Ze laat zich zwaar op de grond zakken en laat haar hoofd in haar handen rusten.

Na een paar tellen ga ik naast haar zitten met een benauwd gevoel op mijn borst bij het zien van haar droefheid. Dit is anders dan wanneer de centurio’s kwaad op me waren. Het kon me niets schelen wat zij dachten. Maar ik wil echt mijn best doen voor Shaeva. We hebben maanden samen doorgebracht, zij en ik, vooral om de taken van Zielenvanger uit te voeren, maar ook met het bediscussiëren van de militaire geschiedenis van de Krijgers, goedmoedig gekibbel over klusjes en het uitwisselen van ideeën over jagen en vechten. In mijn ogen is ze een wijzere, veel oudere zus. Ik wil haar niet teleurstellen.

‘Laat de wereld van de mensen los, Elias. Tot die tijd zul je geen gebruik kunnen maken van de magie van het Wachtoord.’

‘Ik windloop de hele tijd.’ Shaeva heeft me de truc geleerd om in een oogwenk door de bomen te snellen, al is ze sneller dan ik.

‘Windlopen is fysieke magie, makkelijk om onder de knie te krijgen.’ Shaeva zucht. ‘Toen je je eed aflegde, drong de magie van het Wachtoord door in je bloed. *Mauth* drong je bloed binnen.’

Mauth. Ik onderdruk een huivering. De naam voelt nog altijd vreemd aan op mijn lippen. Ik wist niet eens dat de magie een naam had toen die maanden geleden voor het eerst tot me sprak via Shaeva en me om mijn gelofte als Zielenvanger vroeg.

‘Mauth is de bron van alle bovennatuurlijke macht op de wereld, Elias. De djinns, de ifrieten, de ghouls. Zelfs de helende gave van je vriendin Helene. Hij is de bron van jóúw macht als Zielenvanger.’

Hij. Alsof de magie leeft.

‘Hij zal je helpen bij het overzetten van de geesten als je dat toelaat. Mauths ware kracht zit hier...’ De Zielenvanger tikt zacht op mijn hartstreek, dan tegen mijn slaap. ‘... en hier. Maar tot je een zielsdiepe band hebt gesmeed met de magie kun je geen echte Zielenvanger zijn.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij bent een djinn. De magie is een deel van jou. Zo makkelijk is het niet voor mij. Ze rukt aan me als ik te ver van de bomen dwaal, alsof ik een ongehoorzame hond ben. En als ik Laia aanraak, gloeiende hel...’ De pijn is zo verschrikkelijk dat mijn gezicht vertrekt als ik er alleen al aan denk.

Zie je, verrader, hoe dom het was om de zielen van de overledenen aan dit sterfelijke brokje vlees toe te vertrouwen?

Bij de bemoeienis van haar djinnfamilie laat Shaeva een schokgolf van magie door hun bos gaan die zo sterk is dat zelfs ik die voel.

‘Honderden geesten wachten om te kunnen gaan, en er komen er elke dag meer bij.’ Zweetdruppels rollen langs Shaeva’s slaap, alsof ze een onzichtbare strijd levert. ‘Ik maak me grote zorgen.’ Ze spreekt op zachte toon en werpt een blik op de bomen achter zich. ‘Ik vrees dat de Nachtbrenger kwaad in de zin heeft en dat hij ons in het geheim tegenwerkt. Maar ik heb geen idee wat hij van plan is, en dat baart me zorgen.’

‘Natuurlijk werkt hij ons tegen. Hij wil de gevangen djinns bevrijden.’

‘Nee. Ik bespeur een duistere opzet,’ zegt Shaeva. ‘Als er iets met mij gebeurt voor je training is afgerond...’ Ze haalt diep adem en vermant zich.

‘Ik kan dit, Shaeva,’ zeg ik. ‘Dat zweer ik. Maar ik heb Laia beloofd dat ik haar vanavond zou helpen. Mamie kan wel dood zijn. Laia kan dood zijn. Ik weet dat niet, omdat ik er niet bij ben.’ Hoe moet ik het haar in godesnaam uitleggen? Ze is al zo lang weg bij de mensheid dat ze het met geen mogelijkheid kan begrijpen. Begrijpt ze liefde? Op de dagen dat ze me plaagt omdat ik in mijn slaap praat, of me vreemde, grappige verhalen vertelt omdat ze weet dat ik naar Laia verlang, lijkt het alsof dat wel zo is. Maar nu... ‘Mamie Rila heeft haar leven voor mij op het spel gezet en door een of ander wonder leeft ze nog. Laat het niet zover komen dat ik haar hier moet verwelkomen. Laat me Laia hier niet moeten verwelkomen.’

‘Van ze houden zal je alleen maar ellende bezorgen,’ zegt Shaeva. ‘Uiteindelijk zullen ze vervagen. Jij zult blijven bestaan. Elke keer als jij afscheid neemt van een ander stukje van je oude leven, zal een deel van je sterven.’

‘Denk je soms dat ik dat niet weet?’ Elk gestolen moment met Laia is het gekmakende bewijs van dat feit. De paar zoenen die we hebben gedeeld, afgekapt door Mauths ondraaglijke afkeuring. De kloof tussen ons die groter wordt naarmate de waarheid over mijn gelofte bezinkt. Elke keer als ik haar zie, lijkt ze verder weg te zijn, alsof ik door een verrekijker naar haar tuur.

‘Domme jongen.’ Shaeva’s medeleven klinkt door in haar zachte stem. Haar zwarte ogen verliezen hun focus en ik voel de begrenzing wegvallen. ‘Ik zal de geest zoeken en hem overzetten. Ga. En wees niet roekeloos met je leven. Volgroeide djinns zijn vrijwel onmogelijk te doden, behalve door een andere djinn. Als je je verenigt met Mauth zul jij ook weerstand hebben tegen een aanval en zal tijd niet langer vat op je hebben. Maar tot dat moment... Wees op je hoede. Als je nogmaals sterft, kan ik je niet terugbrengen. En...’ Ze schopt zelfbewust met haar voet tegen de aarde. ‘... ik ben aan je gewend geraakt.’

‘Ik zal niet sterven.’ Ik pak haar schouder vast. ‘En ik beloof dat ik de komende maand de afwas zal doen.’

Ze snuift ongelovig.

Maar ik ben al in beweging en vlieg zo snel door de bomen dat ik de scherpe takken langs mijn gezicht voel krassen. Een halfuur later scheer ik langs onze blokhut, door de grens van het Wachtoord, het Imperium in. Zodra ik tussen de bomen uit ben, krijgen de stormwin-

den vat op me en loop ik trager. De magie zwakt af naarmate ik het Woud verder achter me laat.

Ik voel dat er aan mijn kern wordt getrokken om me terug te krijgen. Mauth eist dat ik terugkeer. Het is bijna pijnlijk, maar ik klem mijn kaken op elkaar en ga verder. *Pijn is een keuze. Geef eraan toe en faal. Of bied hem het hoofd en overwin.* De training van Keris Veturia is er tot aan mijn botten in gehamerd.

Tegen de tijd dat ik bij de rand van het dorp kom waar ik met Laia had afgesproken, is middernacht allang verstreken en wringt het maanlicht zich verontschuldigend tussen de sneeuwwolken door. *Laat de aanval alsjeblieft vlekkeloos zijn verlopen. Laat Mamie alsjeblieft in orde zijn.*

Zodra ik het dorp in loop, weet ik echter dat er iets niet klopt. De karavaan is verlaten. De deuren van de wagens wiegen krakend in de storm. De lichamen van de soldaten die de woonwagens bewaakten zijn al bedekt met een dun laagje sneeuw. Er is niet één Masker bij. Er zijn geen Nomadenslachtoffers. Het dorp is stil, terwijl er herrie zou moeten zijn.

Hinderlaag.

Ik herken de signalen onmiddellijk, met een zekerheid waarmee ik het gezicht van mijn eigen moeder zou herkennen. Is dit het werk van Keris? Weet ze van Laia's aanvallen?

Ik trek mijn kap omhoog, wikkel een sjaal om mijn hals en ga op mijn hurken zitten om de sporen in de sneeuw te bestuderen. Ze zijn vaag, weggeveegd. Maar ik zie een bekende voetafdruk: die van Laia.

Deze sporen zijn geen teken van onzorgvuldigheid. Het is de bedoeling dat ik weet dat Laia het dorp in is gegaan en dat ze er niet uit is gekomen. Dat betekent dat de val niet voor haar is bedoeld, maar voor mij.

DE BLOEDKLAUWIER

‘Vervloekt!’ Ik houd Laia uit Serra met ijzeren greep vast, maar ze verzet zich uit alle macht. Ze weigert haar onzichtbaarheid te laten vallen en het voelt alsof ik met een boze, gecamoufleerde vis worstel. Het was stom van me om haar niet meteen bewusteloos te slaan toen ik haar vastpakte.

Ze schopt me venijnig hard tegen mijn enkel en ramt dan haar elleboog in mijn maag. Mijn grip verzwakt en weg is ze. Ik spring in de richting van het geluid van een schoenzool die over de vloer schraapt. Tot mijn grote tevredenheid hoor ik haar diep steunen als ik haar tegen de grond werk. Eindelijk verschijnt ze, en voor ze haar verdwijncrucje weer kan doen trek ik haar handen op haar rug en bind ik haar steviger vast dan een festivalgeit. Hijgend duw ik haar op een stoel.

Ze kijkt naar de andere vrouw in het huisje – Mamie Rila, vastgebonden en maar nauwelijks bij bewustzijn – en gromt door haar knevel heen. Ze trapt keihard van zich af en haar laars raakt me onder mijn knie. Mijn gezicht vertrekt van de pijn. *Sla haar niet, Klauwier.*

Ook al verzet ze zich, een bovennatuurlijk deel van mijn geest is blij met het leven in haar. Ze is genezen. Ze is sterk. Dat feit zou me moeten ergeren, maar de magie die ik op Laia heb gebruikt verbindt ons met elkaar. Het is een band die dieper gaat dan ik fijn vind. Haar vitaliteit voelt als een opluchting voor me, alsof ik heb gehoord dat mijn jongere zusje Livia gezond is.

Wat ze niet veel langer zal zijn als dit plan niet werkt. Angst schiet door me heen, gevolgd door een vlijmscherpe herinnering. De troonzaal. Keizer Marcus. Mijn moeders keel: doorgesneden. De keel van mijn zus Hannah: doorgesneden. De keel van mijn vader: doorgesneden. En dat allemaal vanwege mij.

Ik zal Livia niet zien sterven. Ik móét de bevelen van Marcus uit-

voeren en commandant Keris Veturia ten val brengen. Als ik niet naar Antium terugkeer van deze missie met iets wat ik tegen haar kan gebruiken, dan zal Marcus zijn woede afreageren op zijn keizerin, op Livia. Dat heeft hij al eerder gedaan.

Maar de commandant lijkt onaantastbaar te zijn. De minderwaardige Plebejers en de Mercatorkoopmannen steunen haar omdat ze de Geleerdenrevolutie de kop heeft ingedrukt. De machtigste families van het Imperium, de Elites, vrezen haar en Gens Veturia. Ze is te sluw om een sluipmoordenaar in de buurt te laten komen, en zelfs als ik haar zou uitschakelen, dan zouden haar bondgenoten in opstand komen.

Dat betekent dat ik eerst haar status bij de Gentes moet verzwakken. Ik moet ze laten zien dat ze nog steeds menselijk is. En om dat te doen heb ik Elias Veturius nodig. De zoon die wordt geacht dood te zijn, van wie Keris heeft beweerd dat hij dood is, maar die, zoals ik onlangs heb ontdekt, nog springlevend is. Als ik hem presenteer als bewijs van het falen van Keris, dan is dat de eerste stap om haar bondgenoten ervan te overtuigen dat ze niet zo sterk is als ze lijkt te zijn.

‘Hoe meer jij je verzet,’ zeg ik tegen Laia, ‘hoe strakker je boeien komen te zitten.’ Ik trek aan de touwen. Als ze ineenkrimpt, voel ik een onaangename steek diep vanbinnen. Een neveneffect van onze band?

Het zal je te gronde richten als je niet voorzichtig bent. De woorden van de Nachtbrenger over mijn helende magie weerklinken in mijn hoofd. Is dit wat hij bedoelde? Dat de banden met degenen die ik heb geheeld onbreekbaar zijn?

Daar kan ik nu niet bij stil blijven staan. Kapitein Avitas Harper en kapitein Dex Atrius komen het huisje binnen dat we hebben gevorderd. Harper knikt, maar de aandacht van Dex gaat meteen naar Mamie en hij klemt zijn kaken op elkaar.

‘Dex,’ zeg ik. ‘Het is tijd.’

Hij blijft naar Mamie kijken. Niet verwonderlijk. Maanden geleden heeft Dex op mijn bevel tijdens onze jacht op Elias Mamie en andere leden van de Saif-stam ondervraagd. Sindsdien heeft hij last van zijn geweten.

‘Atrius!’ snauw ik.

Dex heft met een ruk zijn hoofd.

‘Naar je plek.’

Hij schudt zijn hoofd en verdwijnt.

Harper wacht geduldig op zijn bevel, niet onder de indruk van Laia's gesmoorde gevloek en Mamies gekreun van de pijn.

'Controleer de grens,' zeg ik. 'Zorg ervoor dat er geen enkele dorping terugkomt.' Ik ben niet weken bezig geweest met het plannen van deze hinderlaag om die door een nieuwsgierige Plebejer te laten verpesten.

Terwijl Laia uit Serra Harper nakijkt tot hij is verdwenen, haal ik een dolk tevoorschijn en snijd ik mijn nagels bij. De donkere kleren die het meisje draagt zitten haar als gegoten en volgen die irritante welvingen op een manier die mij me bewust maakt van elk raar uitstekend bot in mijn lijf. Ik heb haar bepakking afgenomen, samen met een vaak gebruikte dolk, die ik met een schok herken. Hij is van Elias. Zijn grootvader, Quin, heeft hem die dolk gegeven voor zijn zestiende verjaardag.

En Elias heeft hem kennelijk aan Laia gegeven.

Ze sist achter haar knevel terwijl haar blik tussen mij en Mamie heen en weer schiet. Haar opstandigheid doet me aan Hannah denken. Ik vraag me heel kort af of, in een ander leven, de Geleerde en ik vriendinnen hadden kunnen zijn.

'Als je belooft niet te gillen, zal ik je knevel afdoen.'

Ze denkt na en knikt dan een keer. Zodra ik de knevel weghaal barst ze los.

'Wat heb je haar aangedaan?' Haar stoelpoten bonken op de vloer als ze probeert naar de inmiddels bewusteloze Mamie Rila toe te leunen. 'Ze heeft geneesmiddelen nodig. Wat voor monster...'

De knal die door het huisje weerklinkt als ik haar sla is zelfs voor mij een verrassing. Net als de misselijkheid waardoor ik bijna dubbelklap. *Wat is dit in hemelsnaam?* Ik grijp ter ondersteuning de tafel beet, maar ga weer rechtop staan voordat Laia het ziet.

Ze steekt haar kin naar voren terwijl ze haar hoofd heft. Bloed drupt uit haar neus. Er is verrassing in die katachtige goudkleurige ogen te zien, gevolgd door een gezonde dosis angst.

Dat werd tijd.

'Pas op met dat toontje.' Ik houd mijn stem laag en vlak. 'Anders krijg je de knevel weer om.'

'Wat moet je van me?'

'Alleen je gezelschap.'

Ze vernauwt haar ogen en dan ziet ze eindelijk de handboeien die aan een stoel in de hoek vastzitten. ‘Ik werk alleen,’ zegt ze. ‘Doe met me wat je wilt.’

‘Jij stelt niets voor.’ Ik ga verder met het verzorgen van mijn nagels en onderdruk een glimlach als ik zie hoe mijn woorden haar dwarszitten. ‘Je bent een mug, meer niet. Denk niet dat je mij kunt vertellen wat ik moet doen. De enige reden dat jij nog niet door het Imperium bent verpletterd is dat ik dat niet heb toegestaan.’ Leugens, natuurlijk. Ze heeft de afgelopen twee maanden zes karavanen overvallen en daarbij honderden gevangenen bevrijd. De hemel weet hoelang ze hiermee had kunnen doorgaan als ik dat briefje niet had gekregen.

Het kwam twee weken geleden. Ik herkende het handschrift niet en wie – of wat – het had bezorgd was erin geslaagd een heel verrekt Maskergarnizoen te ontlopen.

DE OVERVALLEN ZIJN HET WERK VAN HET MEISJE.

Ik heb de aanvallen verzwegen. We hebben al problemen met de Nomaden, die woedend zijn vanwege de Krijgerslegioenen die in hun woestijn zijn geplaatst. In het westen hebben de Barbaren uit Karkaus de Wildenclans overwonnen en nu vallen ze steeds onze buitenposten bij Tiborum aan. Ondertussen heeft een Karkausische magiër genaamd Grímarr zijn clans bijeengeroepen en zij hangen in het zuiden rond, waar ze onze havensteden plunderen.

Het is Marcus maar pas geleden gelukt de Elitefamilies voor zich te winnen. Als zij erachter komen dat een Geleerdenrebel over het platteland dwaalt en daar allerlei rottigheid uithaalt, dan zal dat onrust onder hen zaaien. En als ze te weten komen dat het hetzelfde meisje is dat Marcus tijdens de Vierde Beproeving vermoord zou hebben, dan zullen ze bloed ruiken.

Een nieuwe Elitecoup is het laatste wat ik nodig heb, vooral nu Livia’s lot verbonden is aan dat van Marcus.

Toen ik eenmaal dat briefje had gekregen was het verband tussen Laia en die overvallen al snel gelegd. De verslagen uit de Kauf-gevangenis klopten met de verslagen over de overvallen. *Een meisje dat van het ene op het andere moment verdwijnt en weer verschijnt. Een Geleerde die is opgestaan uit de dood en haar woede koelt op het Imperium.*

Het was geen geest, maar een meisje. Een meisje met een uitzonderlijk getalenteerde handlanger.

We staren elkaar aan, zij en ik. Laia uit Serra is een en al passie, gevoel. Alles wat ze denkt is van haar gezicht af te lezen. Ik vraag me af of ze überhaupt begrijpt wat plicht is.

‘Als ik een mug ben,’ zegt ze, ‘waarom...’ Begrip flitst over haar gezicht. ‘Je bent hier niet voor mij. Maar als je mij als lokaas gebruikt...’

‘... dan zal dat heel effectief zijn. Ik ken mijn prooi goed, Laia uit Serra. Hij zal hier over minder dan een kwartier zijn. Als ik ernaast zit...’ Ik laat mijn dolk op mijn vingertop tolleren.

Laia trekt wit weg. ‘Hij is gestorven.’ Ze lijkt haar eigen leugen te geloven. ‘In de Kauf-gevangenis. Hij komt niet.’

‘O, hij komt.’ Hemel, ik haat haar terwijl ik dat zeg. Hij zal voor haar komen. Dat doet hij altijd. Zoals hij nooit voor mij zal komen. Ik verdring die gedachte – *zwak, Klauwier* – en kniel voor haar, laat het lemmet van mijn mes langs de κ glijden die de commandant in haar heeft gekerfd. Het litteken is nu oud. Zij ziet het misschien als een smet op die stralende huid, maar ze ziet er daardoor sterker uit. Veerkrachtig. En daar haat ik haar ook om. Maar niet lang meer, want ik kan Laia uit Serra niet vrij laten rondlopen. Niet als ik de gunst van Marcus kan winnen door hem haar hoofd te brengen en daarmee het leven van mijn zusje kan verlengen.

Ik denk kort aan Kokkin en haar interesse in Laia. De voormalige slavin van de commandant zal kwaad zijn als ze erachter komt dat het meisje dood is. Maar de oude vrouw is maanden geleden verdwenen. Misschien is ze zelf ook al dood.

Laia ziet vast haar einde in mijn ogen, want ze wordt lijkbleek en leunt naar achteren.

Een golf misselijkheid trekt weer door me heen. Het wordt even zwart voor mijn ogen. Ik leun tegen de houten armleuning van haar stoel en het mes gaat naar voren, prikt in de huid bij haar hart...

‘Genoeg, Helene.’ Zijn stem klinkt vlijmscherp.

Hij is door de achterdeur binnengekomen, zoals ik al had verwacht. *Helene*. Natuurlijk gebruikt hij mijn naam. Ik denk aan mijn vader. *Jij bent degene die deze verdoemenis kan afwenden*. Ik denk aan Livia, die de blauwe plekken op haar keel bedekt met een laag poeder zodat het hof haar niet zwak zal vinden. Ik draai me om.

‘Elias Veturius.’ Ik krijg het ijskoud als ik zie dat het hem is gelukt me te verrassen, ondanks het feit dat ik de hinderlaag heb uitgevoerd. Elias is niet alleen. Hij heeft Dex gevangengenomen. Hij heeft zijn polsen gebonden en houdt een mes tegen zijn keel. Het gemaskerde gezicht van Dex is bevroren in een grimas van woede. *Dex, idioot.* Ik kijk hem kwaad aan in een stille reprimande. Ik vraag me af of hij wel heeft geprobeerd zich te verzetten. ‘Dood Dex maar als je wilt,’ zeg ik. ‘Als hij zo stom was om zich te laten vangen, dan zal ik hem niet missen.’

Het licht van de fakkel speelt kort over het gezicht van Elias. Hij kijkt naar Mamie – naar haar gebroken lichaam en uitgezakte figuur – en zijn blik wordt hard van woede.

Ik krijg een droge keel bij het zien van de kracht van zijn emoties als hij zijn aandacht op mij richt. Ik zie wel honderd gedachten in zijn gespannen kaken, in zijn schouders, in de manier waarop hij zijn wapen vasthoudt. Ik ken zijn lichaamstaal, die ken ik al vanaf dat ik zes jaar oud was. *Geef niet toe, Klauwier.*

‘Dex is je bondgenoot,’ zegt hij. ‘Als ik de berichten mag geloven heb je er daar tegenwoordig niet zoveel van. Ik denk dat je hem wel degelijk zult missen. Laat Laia vrij.’

Dit doet me denken aan de Derde Beproeving. Aan het feit dat hij Demetrius heeft gedood. Leander. Elias is veranderd. Hij draagt een duisternis met zich mee die er vroeger niet was.

Dat geldt dan voor ons allebei, oude vriend.

Ik trek Laia van haar stoel, ram haar tegen de wand en druk mijn mes tegen haar keel. Nu ben ik voorbereid op de golf van misselijkheid en ik klem mijn kaken op elkaar.

‘Het verschil tussen ons, Veturius, is dat het mij niets kan schelen of mijn “bondgenoot” sterft. Laat je wapens vallen. Daar in de hoek zul je handboeien vinden. Doe ze om. Ga zitten en houd je bek. Als je dat doet, blijft Mamie leven en beloof ik dat ik je groepje karavaan overvallende criminelen of de gevangenen die ze hebben bevrijd niet zal vervolgen. Weiger, en dan zal ik ze persoonlijk opjagen en doden.’

‘I-ik dacht dat jij fatsoen had,’ fluistert Laia. ‘Niet dat je goed was, maar...’ Ze kijkt naar mijn wapen en dan naar Mamie. ‘Maar niet zo.’

Dat komt omdat jij een dwaas bent.

Elias aarzelt, en ik duw mijn lemmet dieper.

De deur gaat achter me open. Harper brengt met getrokken wapens een golf kou met zich mee.

Elias negeert hem, zijn aandacht is op mij gericht. ‘Laat Laia ook gaan, dan heb je een deal.’

‘Elias,’ zegt Laia ontzet. ‘Nee... het Wacht...’

Ik sis naar haar en ze valt stil. Ik heb hier geen tijd voor. Hoe langer ik treuzel, hoe waarschijnlijker het is dat Elias een manier bedenkt om te ontsnappen. Ik heb ervoor gezorgd dat hij zou weten dat Laia het dorp in was gegaan; ik had moeten verwachten dat hij Dex gevangen zou nemen. *Je bent een idioot, Klauwier. Je hebt hem onderschat.*

Laia wil iets zeggen, maar ik druk het mes expres harder tegen haar keel, waardoor er daar bloed opwelt. Ze beeft, haar ademhaling klinkt oppervlakkig. Mijn hoofd bonkt. De pijn voedt mijn woede, en het deel van me dat uit het bloed van mijn dode ouders tot leven is gekomen brult, de klauwen vlijmscherp en in de aanslag.

‘Ik ken haar lied, Veturius.’ Dex en Avitas zullen niet begrijpen wat ik daarmee bedoel, maar Elias wel. ‘Ik kan hier de hele nacht blijven. De hele dag. Zo lang als nodig is. Ik kan haar laten lijden.’ *En haar helen.* Dat zeg ik niet, maar hij heeft mijn wrede bedoeling wel door. *En haar weer pijn doen, en haar helen. Tot het jou tot waanzin heeft gedreven.*

‘Helene.’ De woede van Elias zakt, wordt vervangen door verrassing. Teleurstelling. Maar hij heeft niet het recht om teleurgesteld te zijn. ‘Je zult ons niet doden.’

Het klinkt niet alsof hij zeker is van zijn zaak. *Vroeger kende je me, denk ik. Maar nu niet meer. Ik ken mezelf niet meer.*

‘Er zijn ergere dingen dan de dood,’ zeg ik. ‘Zullen we die samen ontdekken?’

Zijn nijd wordt aangewakkerd. *Voorzichtig, Bloedklauwier.* Het Masker leeft nog in Elias Veturius, ongeacht wat hij verder ook is geworden. Ik kan hem tergen, maar tot een bepaald niveau.

‘Ik zal Mamie laten gaan.’ Ik bied hem een lokkertje voor ik de genadeslag geef. ‘Een gebaar van goede wil. Avitas zal haar ergens achterlaten waar je Nomadenvrienden haar zullen vinden.’

Pas als Elias naar Harper kijkt herinner ik me dat hij niet weet dat Avitas zijn halfbroer is. Ik overweeg of die kennis tegen Elias kan worden gebruikt, maar besluit mijn mond te houden. Dat is Harpers

geheim, niet dat van mij. Ik knik naar hem en mijn rechterhand draagt Mamie het huisje uit.

‘Laat Laia ook gaan,’ zegt Elias. ‘Dan doe ik wat je van me vraagt.’

‘Ze gaat met ons mee,’ zeg ik. ‘Ik ken jouw trucjes, Veturius. Die werken nu mooi niet. Je kunt dit niet winnen als je wilt dat zij blijft leven. Laat je wapens vallen. Doe die handboeien om. Ik vraag het niet nog een keer.’

Elias duwt Dex van zich af, snijdt de touwen rond zijn polsen los en geeft hem dan een stomp waardoor hij op zijn knieën valt. Dex slaat niet terug. *Idioot!*

‘Die krijg je voor het ondervragen van mijn familie,’ zegt Elias. ‘Denk maar niet dat ik daar niets van weet.’

‘Breng de paarden naar de voorkant,’ blaf ik Dex toe.

Hij staat op, waardig en met rechte rug, alsof zijn harnas niet onder het bloed zit. Nadat hij het huisje heeft verlaten laat Elias zijn wapens vallen.

‘Laat Laia los,’ zegt hij. ‘Je zult mij niet knevelen. En je zult verdomme afstand bewaren, Bloedklauwier!’

Het zou me niet moeten raken, dat hij me met mijn titel aanspreekt. Ik ben toch Helene Aquilla niet meer. Maar de laatste keer dat ik hem zag, was ik nog wel Helene. Enkele minuten geleden, toen hij me na al die tijd weer zag, zei hij mijn naam.

Ik laat Laia vallen. Ze snakt naar adem en er verschijnt weer kleur op haar gezicht. Mijn hand is nat; er welt wat bloed op uit haar hals. Eigenlijk is het niet meer dan een druppel. Het stelt niets voor vergeleken met de stromen die uit mijn moeder, mijn zus en mijn vader gutsten terwijl ze stierven.

Jij bent degene die deze verdoemenis kan afwenden.

Ik zeg die woorden in gedachten. Ik herinner mezelf aan de reden waarom ik hier ben en ik zet het laatste restje gevoel dat ik nog in me heb in brand.